

— Emlékezünk —

Ígéretünkhöz híven most egy olyan tagtársunkra emlékezünk, aki aktív szervezői tevékenységével pezsgést hozott az egyesületbe: sok élménnyel gazdagodtak a kirándulásokra őt követők. De nem csak közösség-építő szervezései hiányoznak, hanem a segítő kutató és a megértő beszélgető- vagy levelezőtárs is. Az alábbi írás érzékletesen mutatja be Fábíán Istvánné Fonai Melinda önzetlen jellemét.

In Memoriam

Kedvessége, műveltsége, mások iránti őszinte érdeklődése és segítőkészsége mindig lenyűgözött. Sokat mosolygott, jó volt vele csak úgy együtt lenni és beszélgetni.

Melinda 1952-ben született a Somogy megyei Ráksiban. A budapesti Patrona Hungariae Katolikus Gimnáziumban érettségizett. Általa lett a MACSE közgyűléseinek évekig stabil helyszíne az intézmény díszterme. Könyvelőként dolgozott, de harmadik gyermekének megszületése után feladta munkáját: szeretett gyermekeinek és unokáinak élt, mindent megtéve értük.

Nevével először a Radix Fórum levelezőlistán találkoztam úgy 2004 körül, már akkor is nagyon aktív volt. Mindig segített latin fordításokkal vagy hasznos kutatási tanácsokkal. Családfájukat az 1700-as évekig visszamenőleg kutatta és feldolgozta, majd később segédkezett több kollégájának és ismerősének is.

A MACSE alapító tagjaként – 03 tagsági számmal – az első vezetőségben alelnöki pozíciót töltött be. Hosszú időn keresztül nagyon agilisán vett részt az egyesület

munkájában: különböző rendezvények előkészítésében és lebonyolításában. Ő volt az, aki 2011-ben az első MACSE vacsorát is összehozta Óbudán a Lajos utcában. Szerette és mindig várta ezeket az alkalmakat.

Nagy szíve volt, segítette és támogatta a rászorulókat, akár tagdíjuk befizetésének átvállalásával is. Empatikus hozzáállásával kivívta a közösség szeretetét és tiszteletét. De leginkább az éveken át szervezett vidám és fantasztikus egyesületi kirándulások teszik igazán felejthetlenné Melinda nevét és emlékét!

Az első MACSE vacsorán 2011. március 5-én

A Zrínyi-szobornál Munkács várában – 2012

Az első nagy körutat *2011-ben Erdélybe* szervezte, egyúttal adományt is gyűjtött a Házsongárd Alapítványnak. A kis létszámú, idegenvezetésből is felkészült csapatunk egy nagyon jó hangulatú, kalandokkal és látnivalókkal teli, emlékezetes kirándulás részese volt. Valójában ez az összetartó kis közösség volt az a „mag”, akik éveken át a Melinda által szervezett kirándulások állandó résztvevői lettek.

2012-ben neki köszönhetően jutottunk el *Kárpátaljára* is. Itt egy összehangolt, nagyon komoly szervező munkára volt szükség, mivel a nagy létszámú csoport elhelyezését ottani magyar családoknál oldotta meg Mezőváriban. Utunk során igazán eseménydús és tartalmas programunk volt. Megcsodáltunk több gyönyörű fatemplomot, kis templomokat és nagy székesegyházakat, zsinagógákat is. Hallgattunk csodás kórusműveket a Balás család előadásában. Kutathattunk

levéltárban, bejártuk a történelmi várakat és pompás kastélyokat, voltunk emlékparkban, skanzenben és múzeumban. Láttunk mesés szép vízesést, felkerestük a Fehér- és Fekete-Tisza összefolyását, megálltunk Európa egyik földrajzi középpontján, az Uzsokihágó és a Vereckei-hágó emlékműveinél is koszorúzással emlékeztünk. Vendéglátó mezővári családjaink felejthetetlen búcsúestet rendeztek számunkra. Melinda nem csak páratlan élmé-

Csúctámadás után visszafelé

nyekről gondoskodott: ismét volt adománygyűjtés, ezúttal a huszti református templom javára.

Nem tétlenkedett *2013-ban* sem, Felvidékre két kirándulást is megszervezett: bejártuk *Nyugat- és Kelet-Szlovákia* gyönyörű történelmi városait. Itt is megnéztünk minden nevezetes műemléket, kulturális épületet, templomot, de az ősi magyar várak és kastélyok felfedezése sem maradhatott ki. Programjaink része volt az elődök nyomait rejtő levéltárak megismerése, így kutatásokra is lehetőség nyílt. A jó hangulatot a buszon történt vidám sztorik és kalandok, a közös étkezések, pincei borkóstoló, majd az esti borozgatások és a hosszú, éjszakákba nyúló beszélgetések tették igazán barátivá és emlékezetessé. Felvidéki útjainkat egy kicsit fárasztó, ám felejthetetlen túrával koronáztuk meg: a Magas-Tátrában a Lomnici-csúcsra (2634 m) érve gyönyörködtünk az elénk táruló látványban.

Melinda nem tanult utazásszervezést, de szerette a kirándulásokat és a kihívásokat. Emlékszem, útjainkon mindig nagy táskát cipelt a vállán, benne foglalásokkal és számlákkal. Állandóan tervezett és szervezett, leveleket írogatott vagy telefonált. Még a buszon is egyeztetett, szem előtt tartva a 15 vagy akár 50 fős közösség érdekeit és kívánságait. Persze néha akadtak kisebb szervezési gondok és nehézségek, amelyek elkeserítették, de ezekből tanulva állt neki egy újabb kihívásnak és lehetőségnek. A csapattársak pozitív visszajelzései és lelkesedései segítettek, ha valamilyen elbizonytalanodott.

2014-ben ismét az Ő szervezésében folytattuk a MACSE kirándulásokat, az egykori *Monarchia délkeleti részét* fedeztük fel. Bebarangoltuk Bosznia-Hercegovina, Horvátország és Szerbia régi, magyar vonatkozású emlékhelyeit, történelmi nevezetességeit, szebbnél szebb városait és

természeti csodáit. Sajnos ebben Melinda – magánéleti okok és egészségi problémák miatt – már nem tudott részt venni, így a csoport vezetését Papcsik Béla vette át. Utunk során voltak kisebb meglepetések és némi nehézségek is, de Béla segítségével egy sikeres és igazán jól vezetett, csodálatos, számtalan látnivalóban gazdag körutazás részesei lehettünk.

Melindánk életében ezután csendes időszak, majd szomorú és nagyon nehéz évek következtek, az egyesülettől is eltávolodott. A nehézségek legyőzéséhez hitéből merített erőt, gyönyörű kis unokáitól kapott sok-sok szeretet és boldogság is segítettek, hogy újra talpra álljon.

Bár már nem vett részt a MACSE életében, de mindig érdekelték az itt történő események és hírek. Telefonon gyakran beszélünk. Hiányzott neki a közösség, a régi élete. A levelezőlistára néha írogatott, a közösségi hálón már újra aktív volt.

Annyi, de annyi álma volt még! Tervezte a visszatérést, a nagy „találkozót”, hogy vendégül látja majd a legkedvesebb barátait és új programokban, kirándulásokban is gondolkodott. Ezek megvalósításához kérte tanácsomat és a segítségemet. Sajnos a sors más utat szánt neki. Szerettem és nagyon hiányzik.

Különleges barát és önzetlen csapattárs volt, aki saját idejét sem kímélve éveken át nagy szeretettel mindig azon fáradozott, hogy sok örömet, értékeket és maradandó élményeket vigyen mások életébe.

„Nagy dolgokra nem mindenki képes. De kis dolgokat nagy szeretettel bármelyikünk megteheti.”

Kalkuttai Szent Teréz

Kőhegyi M. Anikó
(aniko.kohegyi@gmail.com)

A kirándulásokról bővebb [beszámolók](#) és [képek](#) találhatóak a MACSE honlapján, a Matrikulában pedig Erdélyről a 2011. évfolyam 1., Kárpátjáról a 2012. évi 3. számban olvasható tudósítás.